

корысть напраздно чакаше капетанинътъ! крушумтъ строчи высокия клонъ на който сѣдѣше Пикильо, а той като са улови на подолнитъ клонове удържа са на тѣхъ безъ да са отрепе и са намѣрваше петнадесетъ лакты високо надъ земята. Когато Пикильо чу радостното изревяване на неприятеля си, обладанъ отъ негодованіе, отговори съ единъ гласъ придруженъ съ единъ пророческій вѣсторгъ.

« Жуанъ Батисте, ты са показа жестокъ къмъ едно дѣте, и туй дѣте, което ще стане мжжъ, ще са покаже единъ день немилосърдо къмъ тебе. За сега, иди си защото неможешъ вече да ма стигнешъ, и до довечера, или до утрѣ, виковетъ ми ще са чуѣтъ отъ пѣтницитъ и тѣ ще та обадижтъ на правосѣдието, тебе убійцата! тебе разбойника! който си низкъ защото са боришъ съ едно дѣте и ще са навиешъ отъ него.

— А! война! война! извика разбойникътъ като са засмѣ, и отъ смѣха му екнѣ гората; той ми обѣеява война! Добръ! приемамъ я, но ты ще платишъ разноска. И първо имамъ въ рѣцѣтъ си тѣзи кесія пълна до устата съ дублоны, и тѣзи книжка, приложи той като я отвори, има едно име . . . името безъ сумниѣ на нѣкой покровитель, който ти предлага средства и подкрѣпленіе си . . . Е! тако ми діавола! не ти е лошъ изборътъ . . . той е единъ отъ найбогатитъ притежатели во всичкитъ Испаніи; радвамъ са че са научихъ че та покровителствува. За него и за сичкитъ неговы, туй свѣдѣніе е осъжданье на смъртъ.

Пикильо отчаянно извика като чу туй заканянье.

« Колкото за плановѣтъ ми срѣщо него и срѣщо имота му, напраздно са надѣешъ че ще го предизвѣстишъ и предопазишъ отъ тѣхъ. Ты нема да го видишъ вече; часътъ ти доде . . . ты избра туй дърво като послѣдне твое убѣжище, да бѣде; оставямъ та, во нема да слѣзешъ живъ отъ него, заклехъ са! Ты не рачи то да ти послужи като обѣщаница, нека ти послужи като пещъ! »

Пикильо изъ найнапредъ неразумъ какво му